

Dívka vykřikla a chtěla ho podepřít, ale ve spěchu zakopla, a nakonec musel zachytit on ji. Kurt vzhlédl a podíval se mi zpřímá do očí. Něco mi tím pohledem chtěl říct. Něco důležitého. Něco, co nemohl nebo nedokázal vyslovit. V hloubi duše jsem tušil, co to je, ale než jsem si to stihl uvědomit, prostoupil okolní vzduch ječivý hlas sirény.

Bylo mi sice jasné, že neohlašuje žádný nálet, a Kurt to věděl stejně dobře jako já, ale ta prchavá chvílka porozumění byla pryč ještě dřív, než jsem ji stihl zachytit.

Do křiku sirény a dívčiných zmatených otázek pronikl vysoký dívčí hlásek: „Markusi? Markusi, já se bojím!“ Marie. Rázem jsem zapomněl na Kurta a na všechno, co se právě stalo, a rozběhl jsem se vzhůru. Má pětiletá sestra seděla uprostřed schodů přímo v místě, kde se stáčely, a oči měla vytrěštěné hrůzou.

Popadl jsem ji do náruče a odnesl ji zpátky do bytu. Rád bych ji postavil na zem, ale věděl jsem, že nemůžu. Bála se sirén a nemělo smysl jí vysvětlovat, že nám nic neudělají.

„Už letí!“ vykřikl nadšeně Michael, který letadla nedočkavě vyhlížel z okna. Otočil jsem se k němu.

A v tu chvíli se to stalo.

Svět se zatřásl. Vzduch naplnil prach. Sklo se roztříštilo.

Michael padl k zemi jako podřátý. Aniž bych si to uvědomoval, pustil jsem Marii, ale ona se mě držela pevně jako klíště. Vrhla jsem se na zem vedle Michaela. Ze spánku, kam ho zasáhl úlomek cihly, se mu řinula rudá krev. Chtěl jsem ten nekonečný proud zastavit. Chtěl jsem, aby se nic z toho nestalo. Chtěl jsem zvrátit čas. Zatřásl jsem s ním. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Nedokázal jsem přestat. Musel se přece probudit! Musel! Musel! Přece se musel probudit. A přesto jsem věděl, že nemusí. Nemůže. Neprobudí.

Hleděl jsem na mrtvé tělo svého bratra, které teď připomínalo starou dětskou hračku, navždy odhozenou loutku.

GABRIEL

1942, DRÁŽĎANY

Studený listopadový vítr mě tvrdě šlehal do kůže. Ze všech stran mě míjeli neznámí lidé s lhostejnými výrazy. Kdo o mě vůbec zavadil pohledem, uhnul, hned jak si všiml žluté hvězdy na mém kabátě.

Bylo mi to jedno. Zajímala mě jedna jediná osoba na celé planetě. Hleděla na mě stejně upřeně jako já na ni. Stála tam a visela na mě očima, ze kterých se vylévaly potoky slz. Nesnášel jsem, když brečela. Zvláště proto, že jsem s tím nemohl nic dělat. Aspoň to jsem celé ty roky tvrdil sám sobě. Ale pravda byla, že jsem něco udělat mohl. Mohl jsem jí ušetřit tolik slz. Všechno by se stalo jinak, kdybych ji tehdy dokázal opustit.

Seděli jsme na trávě hned u řeky, která téměř neslyšně plynula jako život za vlhkých letních večerů. Prsty jsem cupoval jetelový lístek, jako by to byl on, kdo za všechno mohl. Doufal jsem, že mi pomůže, ale nic mi nemohlo pomoci vyslovit to, co jsem podle mého názoru musel.

„Musíme se přestat vídat.“

Nevzhlédl jsem, přesto jsem cítil, jak se na mě upřeně zahleděla. Nechtěl jsem vidět její oči. Ty oči, které by dokázaly za jedinou vteřinu změnit moje rozhodnutí.

„Stalo se něco?“ zašeptala, jako by mým slovům nemohla uvěřit. Jako by doufala, že mi špatně rozuměla. Přál jsem si, aby to tak bylo.

„Nechci...“ Slyšel jsem, jak po tom slově zatajila dech. „Nechci ti zničit život,“ dodal jsem rychle. Hluboký výdech. Úleva? Proč ale nic neříká? Proč proboha mlčí?

Stále jsem si zakazoval na ni pohlédnout. Položila mi ruku na rameno. Ani jsem se nepohnul.

„Nedělej to,“ promluvila nakonec. Neplakala, neprosila, nezlobila se. Jen to prostě vyslovila. Jako by se mě snažila přesvědčit, že tak to bude nejlepší. „Já vím, že to nechceš udělat.“